

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 60/2012-16

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 8. februára 2012 predbežne prerokoval sťažnosť D. V., B., zastúpenej Advokátskou kanceláriou Č. s. r. o., konajúcou prostredníctvom advokáta JUDr. P. Č., B., ktorou namietala porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 14 Co 102/2011 z 28. júna 2011, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť D. V. o d m i e t a pre zjavnú neopodstatnenosť.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 16. novembra 2011 doručená sťažnosť D. V. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namietala porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len

„krajský súd“) sp. zn. 14 Co 102/2011 z 28. júna 2011 (ďalej len „rozsudok krajského súdu“).

2. Zo sťažnosti a z jej príloh vyplynulo, že sťažovateľka bola ako odporkyňa účastníkom občianskeho súdneho konania o vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov (ďalej len „BSM“). O veci rozhodoval ako prvostupňový súd Okresný súd Banská Bystrica (ďalej len „okresný súd“), ktorý rozsudkom sp. zn. 20 C 182/2009 z 15. februára 2011 (ďalej „rozsudok okresného súdu“) vyporiadal BSM účastníkov konania, rozhodol o trovách konania a spoločne a nerozdielne zaviazal účastníkov zaplatiť súdny poplatok. Na odvolanie sťažovateľky o veci rozhodoval krajský súd, ktorý rozsudok okresného súdu ako vecne správny potvrdil.

3. Sťažovateľka sa domnieva, že rozsudkom krajského súdu boli porušené jej označené práva, a preto podala sťažnosť ústavnému súdu. Sťažnosť napriek jej rozsahu (15 strán) obsahuje predovšetkým všeobecné východiská a odkazy na judikatúru ústavného súdu, Európskeho súdu pre ľudské práva a iných súdnych orgánov, avšak bez toho, aby z citovaných právnych záverov sťažovateľka vyvodila ich aplikovateľnosť v súdnej veci. Sťažovateľka sama v sťažnosti definovala predmet sporu medzi ňou a bývalým manželom (navrhovateľom) takto: *„Predmetom sporu medzi sťažovateľkou a navrhovateľom v priebehu dokazovania pred krajským ale aj okresným súdom sa stala otázka, v akej miere sa sťažovateľka zaslúžila o nadobudnutie a udržanie spoločných vecí, hlavne bytu v B. na ... a či právne závery všeobecných súdov k tomuto skutkovému zisteniu vyslovené v právoplatnom rozhodnutí sú ústavne konformné a akceptovateľné.“*

4. Na preukázanie zásahu do označených práv sťažovateľka uviedla:

„Súdy počas dokazovania ustálili, že kúpna cena zaplatená kupujúcimi za byt v S., bola poukázaná a pripísaná na účet vedený pod menom sťažovateľky. Výpis z uvedeného účtu sa nachádza ako dôkaz v spise. Na tento účet boli poukazované aj príjmy sťažovateľky, rovnako aj iné príjmy BSM a uhrádzané výdavky spojené s BSM a domácnosťou priebežne v priebehu mesiaca február 2007. Keďže na uvedený účet priebežne prichádzali príjmy tak navrhovateľa ako aj sťažovateľky a boli z neho priebežne uhrádzané výdavky spojené s

BSM, podľa názoru sťažovateľky záver krajského súdu, že finančné prostriedky získané, za predaj bytu v S., teda kúpna cena bola v celosti použitá na kúpu bytu v B., na ... je v rozpore so skutkovými zisteniami. Uvedená kúpna cena sa stala súčasťou BSM a bola použitá ako súčasť BSM na rozličné výdavky spojené s BSM a domácnosťou.

Kúpna cena 43 152,09 Eur za predaj bytu v S., na ..., ktorý bol vo výlučnom vlastníctve jedného z manželov, v tomto prípade navrhovateľa, sa jej vyplatením stala súčasťou BSM manželov, a preto záver oboch súdov o ich výlučnom vlastníctve iba navrhovateľom je nesprávny a nezákonný. Podľa názoru sťažovateľky, sporná kúpna cena sa stala súčasťou BSM, nie je možné ju zohľadňovať pri vyporiadaní BSM vo vzťahu k bytu v B., na ... ako pohľadávku výlučného majetku navrhovateľa voči BSM. Z vyššie uvedených dôvodov hodnotí výrok rozsudku krajského súdu a okresného súdu za nesprávny a nezákonný.

Z odôvodnenia rozsudku krajského súdu nie je jasné, podľa akého kritéria dospel k záveru, že keď príjmy sťažovateľky a navrhovateľa z pracovného pomeru poukazované na spoločný účet sa stali súčasťou BSM a z neho sa uhradili výdavky spojené s BSM, príjem z predaja bytu v S. za trvania BSM bol výlučným príjmom navrhovateľa a bol použitý výlučne na kúpu bytu na v B., preto predmetný byt bol nadobudnutý do BSM 100 % pričinením navrhovateľa....

Sťažovateľka sa s právnymi závermi krajského súdu nestotožňuje, lebo z odôvodnenia rozsudku nevyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na strane jednej a právnymi závermi na strane druhej. Právne závery krajského súdu o výlučnom vlastníctve finančných prostriedkov navrhovateľa za odpredaný byt a zohľadnenie tejto skutočnosti v jeho prospech pri vyporiadaní BSM sú v extrémnom nesúlade s vykonanými skutkovými zisteniami lebo z nich v žiadnej možnej interpretácii zachytených v spise ale ani z odôvodnenia súdneho rozhodnutia nevyplývajú, v dôsledku čoho rozsudok krajského súdu považuje za rozporný s čl. 46 ods. 1 ústavy a s čl. 6 ods. 1 dohovoru.

S dôkazmi preukazujúcimi tvrdenia sťažovateľky, ktoré na pojednávaní boli bez akýchkoľvek pochybností potvrdené a aj v dôvodoch rozsudkov oboch súdov konštatované sa ani okresný ale ani krajský súd náležité nevysporiadali...

Oba všeobecné súdy sa prispôbili „úradníckemu“ spôsobu výkonu súdnictva. Tento spôsob vychádza zo pseudodeduktívneho výkladu právneho predpisu, ktorý sa obyčajne označuje ako zákonný existencializmus. Prejavuje sa prehnaným dôrazom na zistenie skutkových okolností prípadu, ktoré sa sudcovia snažia subsumovať pod konkrétne zákonné ustanovenia. Právny predpis je tu chápaný ako nesporná právna forma, ktorá už dopredu dáva jednoznačnú odpoveď na situáciu konkrétneho súdneho sporu. Takémuto úradníckemu spôsobu výkonu súdnictva potom zodpovedá aj spôsob vyhotovenia súdnych rozhodnutí, ktoré sú síce obširne, ale s absenciou právno-kreatívneho aspektu. Zjednodušene povedané, dve tretiny rozhodnutia tvorí popis skutkového stavu (popis obsahu žaloby a vyjadrení sa k nej a prehľad vykonaných dôkazov) a jednu tretinu právne normy, ktoré súd použil pri ich aplikácii na konkrétny prípad. Celé odôvodňovanie (a teda vlastná súdnoprecedenčná hodnota súdneho rozhodnutia) sa potom často zúži na strohé konštatovanie, že na základe zistených dôkazov súd rozhodol podľa príslušných právnych noriem.

S poukazom na vyššie uvedené sťažovateľka je názoru, že tak okresný ako i krajský súd na základe vykonaných dôkazov dospeli k nesprávnym skutkovým zisteniam ktoré sú v extrémnom rozpore s obsahom spisu a ich postup je možné hodnotiť ako svojvôľu, ktorou porušili ústavné právo sťažovateľky na zákonný a spravodlivý proces.“

5. V petite sťažnosti sťažovateľka žiada, aby ústavný súd vyslovil porušenie označených práv rozsudkom krajského súdu, tento zrušil a vrátil mu vec na ďalšie konanie. Požadovala priznať aj náhradu trov konania.

II.

6. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy sa každý môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru má každý právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom.

7. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Cieľom predbežného prerokovania každého návrhu (vrátane sťažnosti namietajúcej porušenie základných práv a slobôd podľa ústavy) je rozhodnúť o prijatí návrhu na ďalšie konanie alebo o jeho odmietnutí, a teda vylúčení z ďalšieho konania pred ústavným súdom zo zákonom ustanovených dôvodov. Pri predbežnom prerokovaní návrhu takto ústavný súd skúmal, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto zákonného ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

8. Podstatné sťažnostné námietky sťažovateľky smerujú k tvrdenému zásahu jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ku ktorému malo dôjsť tým, že konajúce súdy dospeli k záveru o výlučnom pričinení sa jej bývalého manžela (navrhovateľa) na nadobudnutí

peňažných prostriedkov použitých na kúpu bytu na ... v B., o ktorom medzi účastníkmi nebolo sporné, že patrí do BSM. Tieto peňažné prostriedky boli získané predajom iného bytu v S., ktorý nadobudol navrhovateľ za svoje peňažné prostriedky získané pred uzavretím manželstva.

9. Zo stabilizovanej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že tento vo vzťahu k všeobecným súdom nie je prieskumným súdom ani riadnou či mimoriadnou opravnou inštanciou (m. m. I. ÚS 19/02, I. ÚS 31/05) a nemá zásadne ani oprávnenie preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (m. m. II. ÚS 21/96, II. ÚS 134/09). Ústavný súd v tejto súvislosti vo svojej judikatúre konštantne zdôrazňuje, že pri uplatňovaní svojej právomoci nezávislého súdneho orgánu ochrany ústavnosti nemôže zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Sú to teda všeobecné súdy, ktorým prislúcha chrániť princípy spravodlivého procesu na zákonnej úrovni. Táto ochrana sa prejavuje aj v tom, že všeobecný súd odpovedá na konkrétne námietky účastníka konania, keď jasne a zrozumiteľne dá odpoveď na všetky kľúčové právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Ústavný súd už opakovane uviedol (napr. II. ÚS 13/01, I. ÚS 241/07), že ochrana ústavou, prípadne dohovorom garantovaných práv a slobôd (resp. ústavnosti ako takej) nie je zverená len ústavnému súdu, ale aj všeobecným súdom, ktorých sudcovia sú pri rozhodovaní viazaní ústavou, ústavným zákonom, medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 2 a 5 ústavy a zákonom (čl. 144 ods. 1 ústavy).

10. Úloha ústavného súdu pri rozhodovaní o sťažnosti namietajúcej porušenie základného práva na súdnu ochranu, resp. práva na spravodlivé súdne konanie rozhodnutím súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov interpretácie a aplikácie zákonov s ústavou a dohovorom najmä v tom smere, či závery všeobecných súdov sú dostatočne odôvodnené, resp. či nie sú arbitrárne s priamym dopadom na niektoré zo základných ľudských práv (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05, I. ÚS 241/07).

11. Vychádzajúc z týchto kritérií ostalo v právomoci ústavného súdu posúdiť, či rozsudkom krajského súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok okresného súdu, mohlo dôjsť k zásahu do označených práv sťažovateľky. V odôvodnení rozsudku krajského súdu tento po prepise dôvodov rozsudku okresného súdu, obsahu odvolania sťažovateľky a vyjadrenia navrhovateľa na vlastné odôvodnenie uviedol:

„Okresný súd v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav vecí. vykonané dôkazy vyhodnotil v súlade s ustanovením § 132 O. s. p. a svoje rozhodnutie aj náležité odôvodnil podľa § 157 ods. 2 O. s. p. Preto sa krajský súd s dôvodmi rozhodnutia okresného súdu stotožňuje a na tieto odkazuje. Z podaného odvolania odporkyne vyplýva, že táto nenamieta rozsah vecí patriacich do BSM, ich hodnotu ani rozdelenie týchto vecí. Za nesprávne považovala však rozhodnutie okresného súdu v tom, že pri vyporiadaní BSM nezohľadnil v jej prospech podiel z bytu č. ... na ..., ktorý bol nadobudnutý nesporne za trvania manželstva a existencie BSM zo spoločných prostriedkov, čím porušil ustanovenie § 150 OZ.

V tejto súvislosti treba uviesť, že navrhovateľ pred uzatvorením manželstva nadobudol byt č. ... nachádzajúci sa v S. na ... Byt odpredal za kúpnu cenu 43 152,09 Eur, pričom kúpna cena mu bola splatená po častiach tak, že posledná splátka bola dňa 26. 02. 2007. Ohľadom bytu č. ... na ... bola uzatvorená kúpna zmluva dňa 04. 12. 2006 medzi predávajúcou a účastníkmi konania ako kupujúcimi. Kúpna cena bola dohodnutá na 900 000,-Sk s tým, že v zmluve bolo uvedené, že kúpna cena bude zaplatená do 31. 03. 2007. Z uvedeného vyplýva, že účastníci konania v čase uzatvárania zmluvy nemali finančné prostriedky spoločné na zaplatenie kúpnej ceny za byt. Kúpna cena za byt bola zaplatená 27. 02. 2007, teda po tom, ako obdržal navrhovateľ finančné prostriedky za odpredaný byt v jeho výlučnom vlastníctve.

Okolnosť, že finančné prostriedky za odpredaj bytu č. ... na ... v S. boli poukázané na spoločný účet účastníkov, neznamená, že odporkyňa sa tiež pričínila o ich nadobudnutie. V podanom odvolaní odporkyňa tvrdí, že finančné prostriedky sa použili na rozličné výdavky spojené s BSM a domácnosťou. Toto tvrdenie považuje krajský súd za účelové s ohľadom na veľmi krátku dobu ako boli finančné prostriedky pripísané na účet a následne použité na zaplatenie kúpnej ceny za byt č. ... na ... Tvrdeniu odporkyne odporuje aj vyjadrenie právneho zástupcu navrhovateľa na pojednávaní 18. 01. 2011, kde bolo

uvedené, že z finančných prostriedkov za byt v S. bol zakúpený byt na ... Dokazovaním bolo teda nesporne preukázané, že kúpna cena za byt v S. a jej následné použitie na kúpu bytu č. ... na ... bola prínosom len navrhovateľa a preto okresný súd správne rozhodol, keď túto okolnosť pri vypořiadaní zohľadnil v prospech navrhovateľa.

Ako vyplýva z obsahu spisu, tak odporkyňa tvrdila, že zo spoločných finančných prostriedkov patriacich do BSM malo byť investované jednak do bytu v S. ako aj do bytu na ... v B.

V konaní však otázku investícií do bytu č. 14 v S. a prípadne do bytu na ... v B. však odporkyňa neuplatnila, teda nebol daný dôvod, aby sa okresný súd touto otázkou zaoberal a skúmal tak aj finančné pričinenie odporkyne na predmetných bytoch. Potom nebol dôvod aby sa touto otázkou zaoberal aj pri vypořiadaní a veľkosti podielov podľa § 150 OZ.

Z uvedených dôvodov považoval krajský súd rozhodnutie okresného súdu za vecne správne a preto ho podľa § 219 ods. 1, 2 O. s. p. potvrdil.“

Kedže sa krajský súd stotožnil s dôvodmi rozsudku okresného súdu, ústavný súd poukazuje aj na tú časť odôvodnenia rozsudku prvostupňového súdu, ktorá má význam v prerokúvanej veci:

„Pokiaľ odporkyňa prostredníctvom právnej zástupkyne tvrdila, že z peňazí získaných predajom bytu navrhovateľa v S. vo výške 1 300 000,- Sk nebola zaplatená kúpna cena bytu v B. s poukazom na výpis z banky za mesiac február 2007 tvrdila, že bola použitá na výdavky spojené s BSM a domácnosťou. Okrem tvrdenia túto skutočnosť žiadnym spôsobom nepreukázala a teda neunesla dôkazné bremeno, že predmetný byt v B. nebol zakúpený z finančných prostriedkov získaných vo výške 1 300 000,- Sk. Odporkyňa súdu nepredložila žiadny listinný dôkaz, ktorý by preukazoval, že účastníci konania v BSM mali finančnú hotovosť 900 000,- Sk nadobudnutých len z prostriedkov spoločných. Na uvedenom účte sa nachádzali finančné prostriedky z predaja bytu v S. a z tohto účtu bol aj urobený výber 900 000,- Sk. Nepreukázala na aké výdavky z BSM a na domácnosť bola použitá suma 1 300 000,- Sk. Nepredložila žiadny listinný dôkaz svedčiaci o zakúpení vecí do domácností alebo v rámci BSM v značnej hodnote za 1 300 000,- Sk. Z výpovede právneho zástupcu odporkyne na pojednávaní dňa 18. 01. 2011 vyplynula skutočnosť, keď

uviedol, že z finančných prostriedkov nadobudnutých predajom bytu v S. bol zakúpený byt na ..., ktorý patrí do BSM a ktorý ku dňu zániku BSM existoval. “

12. Podľa ústavného súdu postup krajského súdu pri odôvodňovaní svojho právneho záveru vo veci sťažovateľky nemožno považovať za zjavne neodôvodnený alebo arbitrárny, teda krajský súd v danom prípade nemohol porušiť jej označené práva. Krajský súd dal sťažovateľke v napadnutom rozsudku podrobnú odpoveď na to, prečo v jej veci bolo na mieste pričítať výlučnú zásluhu na nadobudnutí bytu na ... v B. navrhovateľovi. Odôvodnenie uznesenia krajského súdu nevykazuje všeobecný charakter, vychádza zo skutkových zistení okresného súdu a primeraným spôsobom reaguje aj na odvolacie námietky sťažovateľky. Skutočnosť, že sťažovateľka sa s právnym názorom krajského súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor krajského súdu svojim vlastným (m. m. I. ÚS 313/2010, II. ÚS 134/09). Aj keby ústavný súd nesúhlasil s interpretáciou zákonov všeobecných súdov, ktoré sú „pánmi zákonov“, v zmysle citovanej judikatúry by mohol nahradiť napadnutý právny názor krajského súdu iba v prípade, ak by ten bol svojvoľný, zjavne neodôvodnený, resp. ústavne nekonformný. O svojvôli pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam. Podľa názoru ústavného súdu predmetný právny výklad krajského súdu takéto nedostatky nevykazuje, a preto bolo potrebné sťažnosť odmietnuť ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

13. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti v zmysle judikatúry ústavného súdu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánom štátu (súdu) nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označila sťažovateľka, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi namietaným rozhodnutím a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, alebo z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť možno preto považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo

slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (napr. II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, I. ÚS 426/08).

14. Ústavný súd považuje v záujme presvedčivosti uznesenia za vhodné aspoň stručne odpovedať na podstatné sťažnostné námietky. Medzi účastníkmi konania nebolo sporné, že byt na ... v B. patril do BSM. Sporné bolo a ostalo to, či na nadobudnutí tohto bytu mal výlučnú zásluhu navrhovateľ alebo sa o jeho nadobudnutie pričínila aj sťažovateľka. Aj podľa názoru ústavného súdu časová a logická súvislosť in concreto vedú k záveru o výlučnej zásluhe navrhovateľa, pričom k preukázaniu inej skutkovej situácie sťažovateľka v konaní pred všeobecnými súdmi neunesla dôkazné bremeno. Ak totiž príjem z predaja bytu navrhovateľa v S. bol v celosti uhradený 26. februára 2007 na účet síce vedený na meno sťažovateľky (aj podľa jej tvrdení však išlo o spoločný účet manželov), ale hneď na druhý deň 27. februára 2007 boli tieto prostriedky použité na úhradu kúpnej ceny bytu na ... v B., ktorá bola výrazne nižšia ako predajná cena bytu v S., nemožno rozumne uvažovať v inej rovine, ako uvažovali všeobecné súdy. Správnosti tohto uvažovania všeobecných súdov nasvedčuje aj skutočnosť, že kúpna zmluva na byt na ... v B. bola uzavretá už v decembri 2006, avšak účastníci konania (sťažovateľka s bývalým manželom) sa zaviazali uhradiť kúpnu cenu do konca marca 2007, čo nesporne indikuje, že v čase uzavretia kúpnej zmluvy nemali potrebné zdroje na úhradu jeho kúpnej ceny a museli čakať na úplnú úhradu ceny za byt v S. Tvrdenia sťažovateľky o tom, že investovala do oboch bytov, súdy celkom správne považovali za nepreukázané, pretože sťažovateľka ani po poučení nepredložila žiadny listinný alebo iný dôkaz, na preukázanie tohto tvrdenia. Na existenciu akéhokoľvek dôkazu v tomto smere nepoukazuje ani v ústavnej sťažnosti. Sťažovateľka si celkom zrejme zamieňa bremeno tvrdenia (tvrdiť skutočnosti rozhodujúce vo veci samej) s dôkazným bremenom (označiť alebo predložiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení). Všeobecné súdy pri rozhodovaní v sporových veciach pritom vychádzajú zo skutkového stavu zisteného vykonaným dokazovaním, a nie zo skutkového stavu tvrdeného jedným z účastníkov konania.

15. Výčitka sťažovateľky o úradníckom spôsobe rozhodovania so síce obširným odôvodnením rozhodnutí, avšak s absenciou právno-kreatívneho aspektu je nielen

neopodstatnená, ale aj zjavne nepremyslená. Všeobecné súdy, ako vyplýva z už uvedeného, jasne, konkrétne a výstižne formulovali právny záver v jej právnej veci a neobmedzili sa iba na opis skutkového stavu a odkaz na príslušné zákonné ustanovenia. Naopak, je to sťažnosť sťažovateľky, ktorá je síce obširna, avšak z dvoch tretín pozostáva z odôvodňovania procesných podmienok konania pred ústavným súdom a odkazu na všeobecnú judikatúru a podstate veci sa venuje sťažovateľka na necelých dvoch stranách, aj to prevažne v zákonnej (a nie v ústavnej) rovine. Inak povedané, sťažnosti chýba ústavnoprávny rozmer.

16. Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti už pri jej predbežnom prerokovaní, ústavný súd nemohol rozhodovať o ďalších návrhoch sťažovateľky, ktoré sú viazané na to, že sťažnosti by bolo vyhovené (zrušenie rozsudku krajského súdu, vrátenie veci na ďalšie konanie, náhrada trov konania).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 8. februára 2012